לא קל באזור הדמדומים שבין חיים רגילים למלחמה כוללת

written by דוד מ׳ וינברג | 22.02.2026

בעוד שעוני הביטחון הקריטיים מתקתקים בכל הזירות – מעזה ועד איראן – תושבי ישראל מוצאים עצמם יושבים על קוצים: חיים על סף עצבים, במצב של אי ודאות קיצונית, בציפייה מתוחה.

אנו מתנדנדים בין דיווחים על תקיפה צבאית מסיבית קרבה באיראן (והמתקפה האיראנית הצפויה על ישראל בעקבותיה) לבין דיווחים סותרים המרמזים על תמרונים דיפלומטיים נמהרים שמאפשרים שוב לאיראן לחמוק מן הדין.

אנו תוהים מי יגבר: האגו של נשיא ארה"ב טראמפ או האסכטולוגיה (-תורת אחרית הימים) של המנהיג העליון האיראני אייתוללה ח׳אמנאי? נחישותו של טראמפ או ה"סומוד" של ח׳אמנאי? כוח העל האמריקני או התחבולות הידועות של איראן?

אנו יושבים ומנסים לשער מה היקף הנזק שעורף ישראל ייאלץ לספוג במלחמת-קץ-המלחמות מול איראן, ומנסים להעריך איזו רמת התערבות אלוקית ניסית תידרש כדי להגן על ישראל כפי שקרה ביוני האחרון.

ובינתיים, אנו מנסים לקבוע תור לתספורת רק כדי לגלות שהספר גויס לשירות חירום במילואים של ההגנה האווירית. אנו מתכננים אירוע משפחתי יקר או כנס מקצועי מורכב, חצי-מצפים לביטולו ולפגיעה כספית ניכרת.

אנו מתכננים מסיבת פורים גדולה, אך יודעים שייתכן שנשתה יין לבד בממ"ד.

אנו מזמינים כרטיסי טיסה לחופשת פסח, או מזמינים מלון לחופשת קיץ, ואז רוכשים כל ביטוח ביטול אפשרי במחירים מופקעים, כי הכול הוא בספק – מוטל בסימן שאלה.

אנו נופלים אל בין השמשות. בהלכה זהו פרק הדמדומים שבין שקיעת החמה לצאת הכוכבים, בין יום אחד למשנהו – זמן של הכרעה בלתי מוגדרת ומבלבלת, שבו הכול יכול להתהפך לכל כיוון.

אנו שוקעים במעין קטפלפסיה – מצב נפשי של קיפאון או שיתוק זמני. קשה לתפקד במידה של נינוחות באזור האפור הזה, במרחב הלימינלי הזה. זמן של סיוט.

בקיצור, אי-הוודאות האישית הנוכחי מטלטל. כולנו חשים, בעל כורחנו, שהגיעה השעה למהלכים החלטיים ונועזים.

תקופת העמימות הביטחונית והדיפלומטית הנוכחית טומנת בחובה גם סכנה אסטרטגית. אי-אפשר להאריך יתר על המידה את המצב המעורפל הזה. ההשתהות הרסנית.

מעבר לכך שאיראן מנצלת את הזמן כדי לקדם את תוכניות הגרעין והטילים שלה ולהיערך למתקפה, הסכנה המרכזית כאן היא התפוררות במישור הפוליטי. הארכת-יתר של תקופת ההמתנה עלולה להוביל לקריסה ביחסי ארה"ב-ישראל בדיוק מה שהאויב מייחל לו.

כבר עתה ניכרים סימני התפוררות בוושינגטון. כוחות פרו-איראניים ובדלניים מפיצים שקרים על ה"אסון" שייגרם כביכול מפעולה צבאית אמריקנית נגד איראן. טאקר קרלסון: "אלפי אמריקנים כמעט בוודאות ייהרגו בבסיסים ברחבי המזרח התיכון".

פרשנים מרושעים כמו תומס פרידמן מאשימים את ישראל בגרירת ארה"ב למלחמה "יורקת בפניה של אמריקה" ו"משחקת בטראמפ כפתי וביהודי אמריקה כטיפשים".

[על טומי פרידמן אפשר תמיד לסמוך שיצוץ ברגעים קריטיים כדי להשמיץ את ישראל ולחתור תחת יחסי ארה"ב-ישראל. השבוע פלט ממערת שנאת-נתניהו התהומית שלו האשמות כי ישראל "מאיימת על אינטרסים אמריקניים רחבים יותר במזרח התיכון ועל ביטחון היהודים ברחבי העולם" בשל גישתה "חסרת האחריות המוסרית", "המונעת ממשיחיות" ו"הדומה לאפרטהייד" בנושא הפלסטיני, ובשל "השטויות" שלה בעניין איראן. הוא הצליח להשתמש בכינויי גנאי של ישראל "אפרטהייד", "מצורעת" ו"טיהור אתני" שש פעמים בטור דעה אחד.]

כל אלה מכרסמים בכושר ההרתעה של אמריקה מול איראן ובמרחב התמרון של טראמפ.

מה שמותיר את האופציה הצבאית. הגיע הזמן לפעול. להשמיד את מוקדי הכוח הצבאי והדיכוי המהפכני של איראן. אולי לסייע לאיראנים להשתחרר מן האייתוללות, ולשחרר את הישראלים מן המתח, מן הישיבה על הקוצים.

פורסם באתר JDN, בתאריך 23 בפברואר 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.